

Sygn. akt VU 1015/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Magdalena Marczyńska

Protokolant Alicja Jesion

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku Urzędu Skarbowego w B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne

z udziałem zainteresowanej R. Ż.

na skutek odwołania Urzędu Skarbowego w B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 14 lutego 2014 r. sygn. (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, iż podstawa wymiaru składek za sierpień 2011 roku za zainteresowaną R. Ż. jako pracownika wnioskodawcy Urzędu Skarbowego w B. wynosi: na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe - 2113,00 (dwa tysiące sto trzynaście) złotych oraz na ubezpieczenie zdrowotne 1823,30 (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia trzy złote 30/100);

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz wnioskodawcy Urzędu Skarbowego w B. kwotę 60,00 (sześćdziesiąt) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VU 1015/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 lutego 2014 roku numer (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. ustalił, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zainteresowanej R. Ż. jako pracownika wnioskodawcy Urzędu Skarbowego w B. w miesiącu sierpniu 2011 roku wynosi: na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe – 2.953,00 zł oraz na ubezpieczenie zdrowotne – 2.548,14 zł.

Od decyzji powyższej odwołał się płatnik składek Urząd Skarbowy w B.. W uzasadnieniu odwołania podniósł, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne pracowników została ustalona prawidłowo, ponieważ brak jest jakichkolwiek podstaw do powiększenia tej podstawy o wartości wypłaconych pracownikom w latach 2010-2011 kwot z tytułu dofinansowania do tzw. wczasów pod gruszą. Kwoty te wypłacone zostały bowiem pracownikom z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w oparciu o ustalone w Regulaminie tego Funduszu kryteria dochodowe, zakładające pięć progów dochodowych oraz na podstawie indywidualnie

analizowanych przez Komisję Socjalną oświadczeń pracowników o stanie rodzinnym i sytuacji majątkowej. W związku z tym oraz mając na względzie niskie zarobki pracowników, sam fakt przyznania większości pracownikom świadczeń z funduszu socjalnego w jednakowej wysokości, nie może, zdaniem wnioskodawcy, rodzić obowiązku odprowadzenia od nich składek na ubezpieczenia społeczne.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. W odpowiedzi na odwołanie podniósł, że przeprowadzona kontrola wykazała, iż płatnik składek Urząd Skarbowy w B. w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne nie uwzględnił przychodów osiągniętych przez pracowników, finansowanych ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w postaci tzw. „wczasów pod gruszą” w latach 2010-2011. Wprawdzie pracownicy składali oświadczenia o dochodach na jednego członka rodziny, ale kryteria dochodowe dla celów dopłat z tytułu tzw. „wczasów pod gruszą” były kryteriami pozornymi, nieadekwatnymi do faktycznej sytuacji materialnej zatrudnionych pracowników. Nie uwzględniały bowiem ich sytuacji życiowej i dochodowej, co spowodowało przyznanie większości z nich dopłat w jednakowej wysokości. W związku z powyższym organ rentowy uznał, że wnioskodawca naruszył przepis art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i uznał, że dokonane wypłaty to dodatek do wynagrodzeń, który w związku z tym stanowi podstawę składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne.

Zainteresowana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Urząd Skarbowy w B., jako pracodawca, jest zobowiązany do odprowadzania składek do ZUS z tytułu ubezpieczeń społecznych pracowników, tj. ubezpieczenia emerytalnego, rentowych, chorobowego i wypadkowego oraz z tytułu ubezpieczenia zdrowotnego.

(okoliczność niesporna)

W latach 2010-2011 obowiązywał u płatnika składek Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, wprowadzony Zarządzeniem nr (...) Naczelnika Urzędu z dnia 31 grudnia 2004 roku i zmieniany w kolejnych latach zarządzeniami Naczelnika. Zgodnie z § 5 Regulaminu korzystania z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych środki Funduszu przeznaczane były na pomoc udzielaną uprawnionym pracownikom w następujących formach: wczasy krajowe indywidualne i rodzinne w formie zorganizowanej, wczasy organizowane we własnym zakresie, tzw. „wczasy pod gruszą”, kolonie, zimowiska, obozy i inne formy wypoczynku dla dzieci i młodzieży oraz pobyt w sanatoriach zakupionych we własnym zakresie, zakup upominków okolicznościowych dla dzieci, zapomogi dla osób uprawnionych, pomoc rzeczowa, działalność kulturalno-oświatowa oraz w zakresie kultury fizycznej, wypoczynek w dni wolne od pracy organizowany przez zakład pracy i udzielanie pożyczek z zakresu potrzeb mieszkaniowych.

Zgodnie z § 9 Regulaminu w sprawach nieuregulowanych regulaminem miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 4 marca 1994 roku o Zakładowym Funduszu Świadczeń Socjalnych oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 marca 1994 roku w sprawie sposobu ustalania przeciętnej liczby zatrudnionych w celu naliczania odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych, a także odpowiednie przepisy kodeksu cywilnego i innych aktów prawnych.

Według postanowienia zawartego w § 6 Regulaminu ust. 1 oraz 4-5:

- dopłata do krajowych wczasów indywidualnych i rodzinnych lub wczasów „pod gruszą” obejmowała pracownika i jego dzieci w wymiarze do 14 dni i przysługiwała raz na dwa lata (karta urlopową);
- wnioski o zabezpieczenie środków na „wczasy pod gruszą” należało składać nie później niż do 30 czerwca danego roku;
- wysokość dofinansowania uzależniona była od dochodu na jednego członka rodziny;

– wysokość dopłaty dla każdej osoby ustalana była wg tabeli zamieszczonej w załączniku nr 1 do Regulaminu według następujących kryteriów:

- jeżeli wysokość dochodów brutto na osobę w rodzinie wynosiła do 850,00 zł - dopłata do wypoczynku letniego organizowanego we własnym zakresie wynosiła 644,00 zł lub wielokrotność tej kwoty u zależności od ilości uprawnionych do korzystania z pomocy dzieci.
- jeżeli wysokość dochodów brutto na osobę w rodzinie wynosiła w przedziale od 851,00 do 1050,00 zł dopłata do wypoczynku letniego organizowanego we własnym zakresie wynosiła 546,00 zł lub wielokrotność tej kwoty w zależności od ilości uprawnionych dzieci,

– jeżeli wysokość dochodów brutto na osobę w rodzinie wynosiła w przedziale od 1051,00 zł do 1250,00 zł – dopłata do wypoczynku letniego organizowanego we własnym zakresie wynosiła 490,00 zł lub wielokrotność tej kwoty w zależności od ilości uprawnionych dzieci,

– jeżeli wysokość dochodów brutto na osobę w rodzinie wynosiła powyżej 1250,00 zł – dopłata do wypoczynku letniego organizowanego we własnym zakresie wynosiła 420,00 zł lub wielokrotność tej kwoty w zależności od ilości uprawnionych dzieci.

(dowód: ww. regulamin w aktach rentowych przy sprawie VU 726/14 tut. Sądu)

Zainteresowana R. Ż., zatrudniona w Urzędzie Skarbowym w B. od 1 lipca 2000 roku, wystąpiła o przyznanie świadczenia w postaci dofinansowania do wczasów zorganizowanych we własnym zakresie (tzw. wczasów pod gruszą) w okresie od 8 lipca do 22 lipca 2011 roku. We wniosku złożyła jednocześnie oświadczenie, że jej rodzina składa się z 3 osób, a dochód na osobę w rodzinie przekracza 1.250 zł brutto. Oprócz niej, uprawnioną do świadczenia była także jej córka, M.. Ponadto zainteresowana załączyła do wniosku kartę urlopową.

Jej wniosek, wraz z wnioskami 9 innych pracowników, rozpatrzony został przez Komisję Socjalną na posiedzeniu w dniu 1 sierpnia 2011 roku. Przyznano jej i wypłacono w miesiącu sierpniu 2011 roku dofinansowanie w wysokości 840 zł.

(dowód: wniosek k. 6, karta urlopową k. 8, protokół z posiedzenia Zakładowej Komisji Socjalnej k. 4, informacja o przyznaniu dofinansowania k. 5)

Wraz z zainteresowaną dofinansowanie do wczasów od gruszą w roku 2011 otrzymało 56 pracowników Urzędu Skarbowego w B.. Jedna spośród nich osiągnęła dochód na członka rodziny w kwocie 405,43 zł, jedna osoba osiągnęła dochód na członka rodziny w kwocie 1060,89 zł, jedna osoba osiągnęła dochód na członka rodziny w kwocie 1246.48 zł, a 53 osoby (94%) określiły swój dochód na członka rodziny powyżej 1250,00 zł i otrzymały dopłatę do „wczasów pod gruszą” w kwocie równej 420,00 zł (przy jednej osobie uprawnionej do dofinansowania) lub wielokrotność tej kwoty (jeżeli dofinansowanie było wypłacone na pracownika i jego dzieci).

Natomiast w roku 2010 dofinansowanie do wczasów zorganizowanych we własnym zakresie otrzymało 44 pracowników Urzędu Skarbowego w B., w tym jedna osoba uzyskała dochód na członka rodziny poniżej 850,00 zł, a pozostałe 43 osoby określiło swój dochód na członka rodziny powyżej 1250,00 zł i otrzymały dopłatę do „wczasów pod gruszą” w kwocie równej 420,00 zł (przy jednej osobie uprawnionej do dofinansowania) lub wielokrotność tej kwoty (jeżeli o dofinansowanie ubiegał się pracownik z dziećmi).

(dowód: listy wypłat w aktach rentowych przy sprawie VU 726/14 tut. Sądu)

Każdy z ww. pracowników składał wnioski o dofinansowanie wraz z oświadczeniami o stanie rodzinnym i majątkowym oraz kartami urlopowymi. Każdy z tych wniosków był przedmiotem oceny Zakładowej Komisji Socjalnej. Protokoły posiedzeń Komisji przekazywane były do zatwierdzenia przez Naczelnika Urzędu Skarbowego.

(dowód: protokół posiedzenia Zakładowej Komisji Socjalnej k. 4)

Za lata 2010-2011 płatnik nie naliczył składek od wartości świadczeń wypłaconych pracownikom z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych z tytułu dofinansowania do wczasów zorganizowanych we własnym zakresie przyznanych.

(okoliczność niesporna)

W okresie od 11 marca 2013 roku do 10 kwietnia 2013 roku organ rentowy przeprowadził u płatnika kontrolę, po której wydano decyzje o zmianie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz zdrowotne tych pracowników, którzy w latach 2010-2011 otrzymali dofinansowania z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych z tytułu tzw. wczasów od gruszą (świadczenia te stały się podstawą wymiaru składek)

(okoliczności niesporne)

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Kwestia sporna w niniejszej sprawie dotyczy podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników podlegających w myśl art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.

U. z 2013r., poz. 1442 ze zm.), zwanej dalej ustawą systemową, ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, w myśl art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 w/w ustawy – ubezpieczeniom chorobowemu i wypadkowemu i wreszcie ubezpieczeniu zdrowotnemu na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2008r, Nr 164, poz. 1027 ze zm.).

Zgodnie z art. 18 ust. 1 w związku z art. 20 ustawy systemowej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi przychód, o jakim mowa w art. 4 pkt 9 i pkt 10 tej ustawy. Stosownie do powołanego wyżej punktu 9 art. 4, użyte w ustawie określenie przychód, oznacza przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu m.in. zatrudnienia w ramach stosunku pracy. Natomiast w myśl art. 81 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób.

Organ rentowy, na podstawie art. 41 ust. 13 ustawy systemowej, może kwestionować wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składki, jeżeli okoliczności sprawy wskazują na to, że nie jest ono zgodne stanem faktycznym.

Za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za nie wykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych. Stanowi o tym art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jedn. Dz. U. z 2012r., poz. 361). Treść tego przepisu nie pozostawia wątpliwości, że kwota uzyskana przez zainteresowaną w sierpniu 2011 roku z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych z tytułu dofinansowania do wypoczynku organizowanego we własnym zakresie stanowi przychód pracownika.

Enumeratywny katalog przychodów, które nie stanowią podstawy wymiaru składek, określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru

składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.). Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 pkt 19 tego rozporządzenia podstawy wymiaru składek nie stanowią świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Definicję działalności socjalnej zawiera przepis art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (tekst jedn. Dz. U. z 2012r., poz. 592). Działalność socjalna to usługi świadczone przez pracodawców na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, opieki nad dziećmi w żłobkach, przedszkolach oraz innych formach wychowania przedszkolnego, udzielanie pomocy materialno-rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową.

Skarżący w latach 2010-2011 wypłacił pracownikom z ZFŚS dofinansowanie do wczasów zorganizowanych we własnym zakresie, przy czym większość z nich otrzymała świadczenia w takiej samej wysokości. Bezspornym jest, że w/w świadczenia zostały wypłacone przez płatnika ze środków przeznaczonych na cele socjalne. Były to bowiem środki pochodzące z odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych, zgromadzone na odrębnym rachunku bankowym. Nie ulega także wątpliwości, że wypłacone świadczenia stanowiły dla pracowników pomoc finansową. Jednakże zakwalifikowanie danego świadczenia przyznanego w ramach funduszu świadczeń socjalnych jako mieszczącego się w ustawowej definicji działalności socjalnej, nie oznacza automatycznie, że wypłacone świadczenie realizuje cele socjalne. O tym, czy świadczenia wypłacane z funduszu świadczeń socjalnych realizują cele socjalne decyduje treść art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Z treści tego przepisu wynika, że przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Wprawdzie zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, w myśl ustępu 2 art. 8 ustawy, określa pracodawca w regulaminie, ale musi przy tym bezwzględnie uwzględniać treść art. 8 ust. 1 ustawy. Pracodawca nie może zatem ustalić zasad i warunków korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu według dowolnie wybranych przez siebie kryteriów, z pominięciem naczelnej zasady wyrażonej w art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, że przyznawanie tych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu ma być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 września 2009 roku w sprawie I UK 121/2009 (OSNP 2011/9-10 poz. 133) stwierdził, że zasada wyrażona w art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych w zakresie w jakim wymaga zastosowania kryterium socjalnego indywidualnie do każdego z uprawnionych, nie doznaje żadnych wyjątków i Sąd Okręgowy to stanowisko podziela.

Zasady korzystania z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych u płatnika w latach 2009-2010 regulowane były Regulaminem korzystania z Zakładowego Świadczeń Socjalnych Urzędu Skarbowego w B.. Postanowienie § 5 Regulaminu określało cele, na które mogą być przeznaczone środki funduszu. Przyznanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z ZFŚS była – stosownie do § 9 Regulaminu, który odsyła do stosowania ustawy o ZFŚS – uzależniona od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu. Regulamin w tym zakresie był więc powtórzeniem treści art. 8 ustawy o ZFŚS, a zatem z powołaną ustawą był zgodny.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika jednocześnie, że przyznając w latach 2010-2011 sporne świadczenia Zakładowa Komisja Socjalna analizowała sytuację każdego z pracowników, którzy składali wnioski o dofinansowanie wypoczynku organizowanego we własnym zakresie oraz obok kart urlopowych wskazujących na korzystanie z urlopu w wymiarze do 14 dni, składali oświadczenia o stanie rodzinnym i dochodach. Płatnik dokonał więc indywidualnej analizy sytuacji życiowej, rodzinnej i majątkowej każdego z uprawnionych do uzyskania spornych ulgowych świadczeń socjalnych, do czego był zobligowany treścią przepisu art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych oraz treścią obowiązującego w spornym okresie regulaminu ZFŚS.

Pomimo tego organ rentowy uznał, że wypłacone pracownikom, w tym zainteresowanej, dofinansowania stanowią świadczenie dodatkowe pracodawcy, ponieważ progi dochodowe ustalone w regulaminie ZFŚS były pozorne. W ocenie ZUS, progi te nie uwzględniały różnic w poziomie życia pracowników Urzędu, albowiem nie zostały zmienione od 2005 roku. Ponadto organ rentowy argumentował, że pracodawca ustalił inne progi dochodowe dla przyznania

dofinansowania z tytułu tzw. wczasów od gruszą, a inny próg dla potrzeb korzystania z takich form pomocy, jak pomoc rzeczowa, działalność kulturalno-oświatowa oraz w zakresie kultury fizycznej, wypoczynek w dni wolne od pracy organizowany przez zakład pracy i wycieczki turystyczno-krajoznawcze. Próg ten wynosił 1.600 złotych.

Z takim stanowiskiem organu rentowego Sąd Okręgowy nie może się zgodzić. Organ rentowy nie ma prawa kwestionować progów dochodowych ustalonych w regulaminie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych tylko z tego względu, że nie zostały one w ostatnich latach podniesione, czy też z tego względu, że zostały one określone odmiennie dla różnych świadczeń. Zgodnie bowiem z art. 8 ust. 2 ustawy o ZFŚS zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Natomiast pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów. Określanie progów dochodowych, które warunkują przyznanie poszczególnych świadczeń należy zatem do wyłącznej kompetencji pracodawcy i związków zawodowych lub pracownika – przedstawiciela załogi, jakkolwiek ma rację ZUS, że progi te mają uwzględniać kryterium socjalne. A progi ustalone w Regulaminie ZFŚS obowiązującym w spornym okresie u wnioskodawcy takie kryterium spełniały. Należy przy tym podkreślić, że w regulaminie świadczeń socjalnych jest dopuszczalne przyjęcie średniego dochodu na członka rodziny jako usprawiedliwionego kryterium oceny sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby ubiegającej się o przyznanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokości dopłat z funduszu. Jest to bowiem obiektywny, czytelny i miarodajny sposób oceny zasadności ubiegania się o świadczenia z tego funduszu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 lutego 2008 roku, II PK 156/07, OSNP 2009, Nr 7-8, poz. 96).

Podkreślić przede wszystkim trzeba, że wypłacone poszczególnym pracownikom w latach 2010-2011 świadczenia, zakwestionowane przez organ rentowy, były – wbrew stanowisku ZUS – zróżnicowane. Zależały one bowiem od ilości osób uprawnionych. I tak, dopłata do wypoczynku letniego na jedną osobę przy dochodzie na członka rodziny powyżej 1.250 złotych wynosiła 420 złotych lub wielokrotność tej kwoty w zależności od uprawnionych dzieci. Zainteresowana otrzymała kwotę 840 złotych z uwagi na to, że uprawniona do świadczenia była także jej córka. Jeśli natomiast pracownik był osobą samotną otrzymał kwotę 420 złotych, czy też jeśli uprawniony był on i dwoje dzieci, kwota dofinansowania wyniosła odpowiednio 1.260 złotych. A ten fakt organ rentowy zupełnie pominął, skupiając się wyłącznie na określonych w Regulaminie ZFŚS progach dochodowych i na tym, że nie były one w ostatnich latach waloryzowane (i to bez jakiegokolwiek odniesienia do tego, że także od kilku lat wynagrodzenia pracowników w sferze budżetowej są zamrożone).

Nie można także abstrahować od rodzaju świadczenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, które organ rentowy uznał za dodatkowe wynagrodzenie pracowników. Było to dofinansowanie do wypoczynku letniego pracownika organizowanego we własnym zakresie i to wyłącznie wówczas, gdy pracownik korzystał w danym roku jednorazowo z urlopu w wymiarze do 14 dni. Wypoczynek taki wiąże się zawsze ze zwiększonymi wydatkami dla rodziny w określonym miesiącu. A zatem ustalenie progów dochodowych nieco niższych, niż w przypadku innych świadczeń finansowanych z ZFŚS, takich jak wycieczka turystyczna, czy dofinansowanie działalności kulturalnej jest całkowicie zrozumiałe i logiczne. Wreszcie podkreślić trzeba jeszcze jedną kwestię. Organ rentowy w ogóle nie odniósł się do tego, że dopłata do tzw. wczasów od gruszą przysługiwała pracownikowi raz na dwa lata. Gdyby zatem ZUS nie objął kontrolą dwóch lat, w tym wypadku 2010-2011, ale tylko jeden rok, to wówczas uznałby, że tylko część pracowników uzyskała dodatek do wynagrodzenia.

Reasumując należy stwierdzić, że płatnik rozdysponował środki Funduszu zgodnie z ustawą o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i zgodnie z Regulaminem. Ponadto ich wypłata i wysokość były poprzedzone ustaleniami dotyczącymi sytuacji życiowej, materialnej i rodzinnej każdego pracownika, któremu te świadczenia wypłacono, a więc z zastosowaniem kryterium socjalnego. Tym samym świadczenie wypłacone zainteresowanej nie stanowi jej dodatkowego wynagrodzenia i nie jest przychodem w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, a co za tym idzie nie stanowi podstawy wymiaru składek zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy systemowej w związku z § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych

zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. 1998 r. Nr 161, poz. 1106 ze zm.).

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz przepisów § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 490).